

nemme Familier og genlyde af Samtale og Musik. Det forekom hende undertiden, at alle Præstegaardens forrige Beboere — især Provst Tønnesen og hans stolte Datter — endnu paa en spøgelseagtig Maade færdedes i Huset og med truende Blikke bevogtede hende fra Stuernes dybe Kroge.

Hun grundede ofte over, hvordan Emanuel kunde finde sig saa tilpas her og i det hele være saa veltilfreds, endskønt alt i Aarenes Løb var blevet saa forskelligt fra det stille, tilbagetrukne Familieliv, de i Begyndelsen bægge havde tænkt sig at skulle føre. Selv sendte hun mangan Gang — især efter en urolig Dag som denne — en vemodig Tanke til det lille hybenbevoksede Boelssted ude ved Bækken mellem Egedets grønne Bakker, som de i deres første Forlovelsestid havde tænkt paa at købe; og naar hendes Fantasi udmalede for hende, hvor godt og fredeligt de kunde have haft det derude i de smaa hyggelige Stuer, borte fra de mange Mennesker, og med den vide Strand til Nabo, trængte Præstegaardens Tomhed sig dobbelt fængselsagtig omkring hende.

Dertil kom i Aften den stigende Larm af Stormen, der susede over Huset og førte al Slags Smaastøj ind til hende ude fra Udbygningerne.